

“Abaixeu ja la p... bandera”

La concentració a la plaça Sant Jaume denuncia que la sentència castiga la dissidència política

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Al mig de la plaça Sant Jaume hi ha una rotllana de deu o dotze joves estudiants. Tenen setze anys, són de l'Escola Pia de Nostra Senyora, al carrer Diputació, i han decidit no anar a classe. Seuen a terra, fabriquen pancartes i comenten *Joker*, que han anat a veure aquest cap de setmana. Estan fascinats per la interpretació de Joaquin Phoenix i creuen que no tindrà rival als Oscars. Qualsevol que els vegi i els escolti (i tingui un mínim sentit comú) hauria de brindar amb cava i llançar petards: joves interessats per la cultura i compromesos amb la política. Quina meravella! S'aixequen esperitats de terra quan se sent un megàfon a l'altre extrem de la plaça.

La Lluïsa reconeix que esperava una mica més de justícia: “Em vaig passar anys lluitant per la llibertat en un país gris, ¿i què és el que que hereten les meves filles i les meves netes? Res!” La Lali també està indignada: “Ens fiquen a la presó, ens multen, ens humilien, però jo no pararé!” El senyor Josep ho té molt clar i es passarà tot el matí amunt i avall de Sant Jaume predicant la seva recepta: “Si durant un any dos milions de persones tornessin tots els rebuts d'Hisenda veuríem com les coses canviarien. Ells tenen la política, nosaltres els diners”. La primera part de la fórmula semblava interessant, la segona és sorprenent. A quins diners es deu referir?

A dues passes, a la plaça del Rei, Marina Garcés llegeix el manifest de l'Associació Catalana pels Drets Civils, que agrupa els familiars dels presos polítics. Colpeix especialment quan s'afirma que la sentència permet concloure que castiga i criminalitza la dissidència política. Més o menys el mateix es diu en el manifest de les més de cent associacions, entitats i sindicats que una estona després es reuneixen a Sant Jaume: “La sentència tindrà greus

Protesta
“Ens fiquen a la presó, ens multen i ens humilien, però jo no pararé”

conseqüències per a la normalitat política a Catalunya”. “Abaixeu ja la puta bandera!”, crida ostentament un manifestant. Es refereix a la bandera espanyola que oneja a la Generalitat. I ho repeteix i ho repeteix i ho repeteix. És obrer (se li nota per les sabates i els pantalons empolgats) i projecta la veu de meravella.

Ha sortit la convocatòria del Tsunami Democràtic per anar a l'aeroport. “Jo a l'aeroport no hi vaig!”, enuncia una senyora per telèfon al seu marit. En el trànsit de la Rambla fins al metro, molta, moltíssima gent que sí que s'apunta a la idea. A Catalunya veig molta gent que compra bitllet al Josep Tarradellas. “Dubto que arribin a l'aeroport”, “Aquesta gent no té res més a fer”, “Que estudiïn i treballin una mica”. És l'edificant tertúlia d'un grup de joves empolainats que prenen unes aigües i uns Aquarius asseguts en una terrassa de la rambla de Catalunya. Tenen uns 18 anys i sembla que es preparin per entrar a una escola de negocis. Quina diferència amb els que seien a terra, parlaven de *Joker* i protestaven per allò que els semblava una flagrant injustícia. —

Una de les manifestants que va concentrar-se a la plaça Sant Jaume de Barcelona. AFP